

Barbora Kardošová

**SLADKO
V ÚSTACH**

alebo

Ako robiť sladkosti
a neprísť pri tom o rozum

slovaart

Text © Barbora Kardošová 2009
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009

ISBN 978-80-8085-982-4

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

*Tebe, Monika, moja sladká sestra,
že kráčaš predou mnou.*

Tento príbeh zamotá hlavu každému, kto nikdy nevyslovil jediné škaredé slovo, ako aj tomu, kto si mýli lásku s vlastníctvom. Rovnako aj všetkým, čo sa doteraz nepozreli na svoje hovno v záchode, či už z ostychu, nechuti, alebo už len pre ten smrad.

STELA

Všetko sa to začalo, slovami Billyho, keď výdaj prevyšoval príjem. Billy robil v banke a zrazu zistil, že Stela inak vonia, a bolo to vonku. Zistil, že ona niekoho má. Už sa nemilovali. Lenže život, láska a všetko okolo toho nie je len otázkou výdavkov a príjmov, ako to funguje v banke. Život, láska a vôbec všetko okolo toho je chémia a zázrak, oheň a vášeň, a on to nechápal. Stele to došlo hneď po svadbe, len sa to hanbila priznať. Až kým...

Pribúdajúci text o živote a o láske sa zrazu na obrazovke monitoru zastavil a mená Billy a Stela ktosi označil čiernou. Vzápätí Stela stlačila tlačidlo DELETE a mená Billy a Stela z textu celkom zmizli. Stela si s úľavou vydýchla. Chcela písať o sebe, ale zrazu, keď svoje meno uvidela napísané spolu s menom svojho muža, bolo to všetko až príliš konkrétne. Zlakla sa a radšej vymazala stopy.

Takmer v tej istej chvíli vošiel do cukrárne, v ktorej Stela pracovala, Leo s udrživanou štyridsiatničkou. Žena mala v náručí zvláštne rozklepaného psa, ktorý nemal na tele žiadnu srst. Bolo to nespravodlivé. Aj pre toho psa, že ho tak vyšľachtili, aj pre Stelu, že jej Leo priviedol ukázať svoju ďalšiu milenkku. Osudové a trochu trápne. Ako z nejakého chronicky známeho románu. Stele sa rozbúchalo srdce, čo jej poriadne liezlo na nervy. Zaškeril sa na ňu namiesto pozdravu:

- Ktorý z vašich zákuskov je najsladší, slečna?
- Zážitky z mojich zákuskov sú neprenosné. Treba ochutnať.

Neznášala, keď sa predvádzal. Správal sa vtedy ako riaditeľ zemegule a popová hviezda v jednom. A tú ženu so sebou priviedol, aby sa v tom uistil.

– Ideme vedľa robiť rozhovor a Žanet ešte nepila tvoje pikolo, – ukázal rukou na jednu, potom na druhú ženu, ako na výstave niečoho exotického, a predstavil ich: – Žanet, Stela.

– Teší ma, – zaklamala Stela.

Leo bez zábran vošiel za pult a pripravil do stroja dve kávové šálky. Stela sa snažila zistiť, či mu to Žanet žerie, alebo je nad vecou. Cítila, že Žanet robí to isté s ňou. Ani ten pes nebol nad vecou, bolo mu zima. Dôsledok zlomyseľnej hry genetických inžinierov. Zaujímalo ju, čo je za tým. Genetici si chceli dokázať, že vedia vymyslieť najškaredšieho psa na svete, a Leo si chcel dokázať, že je nezávislý kokot. Podarilo sa. Aj tak jej to srdce kvôli nemu cváľalo zbytočne rýchlo.

– Stelina káva ma absolútne vždy postaví do pozoru!

– V tvom prípade to určite nerobí moja káva, – usmiala sa krátko a nenásilne ho odtlačila od stroja.

– Milujem túto akčnú ženu! – pokúsil sa o pointu.

Stela a Žanet si vymenili chápacie pohľady. Zjavne už mali s Leom svoje skúsenosti. Bol to čerstvý tridsiatnik s dušou malého chlapca a sexuálnym apetítom zrelého dravca. Keď nemohol mať sex, snažil sa byť aspoň neodolateľne vtipný, decentne dráždivý a zásadne vždy musel byť stredobodom pozornosti. Drzo nakukol do Stelinho notebooku. Zaklapla mu ho pred nosom.

– Ešte ťa to neprešlo?!

– Čo ako? – hodil na ňu nevinný pohľad.

– Strkať nos do cudzích záležitostí.

– Nos? – uškrnul sa ako najlepšie vedel.

Najradšej by sa mu v tej chvíli zahryzla do krku. Nebola na to pripravená. Na to, že ho bude chcieť vidieť stále viac, a už vôbec nie na to, že jej bude chodiť ukazovať svoje obete a hovoriť im, ako ju miluje. Pozrela na Žanet a predstavila si ju sedieť pred ním na stole. Bez nohavičiek. Déjà vu. Akoby to nestačilo, Žanet sa ešte aj ozvala:

– Zvedavý fotograf – dobrý fotograf.

– Presne! – ukázal na Žanet prstom. – Vidíš? Žanet sa ne-
diví, má ma prečítaného. Kamoška.

Podišiel k Žanet a pobožkal ju na líce. Stela by sa stavila
o hocičo, že to urobil naschvál. Zhlboka sa nadýchla a vyra-
zila s kávmi za nimi. Snažila sa o bežnú reakciu:

– To je fakt. My sa poznáme len krátko.

Ruky sa jej pritom chveli a šálky o seba cinkali. Bolo to tak.
Spojila ich práca. Uverejňovala na nete svoje recepty a Leo ich
začal fotiť. V cukrárni, v kuchyni. Nápad šéfredaktora. Dost
dobrý nápad.

– Ešte si si nezvykla na definíciu fotografa. Vieš, že exis-
tuje taká definícia, nie? – usmial sa na ňu.

– Nie, tú fakt nepoznám, – povedala trochu podráždene.

Tresla podnosom o ich stôl a vyložila pred nich šálky.

– To fakt nevieš, že fotograf otáča modelky za bradavky do
svetla?

Leo sa bavil ako blázon. Smial sa potichu, ale intenzívne.

– Interesantné, – vychutnala si Žanet prvý dúšok kávy
a pohľadom zavadila o Stelu. Snažila sa jej naznačiť, nech tie
reči hodí za hlavu? Rozhodne sa snažila aspoň zmeniť tému
na príjemnejšiu. – Klikla som si párkrát na vaše články. Sú
vtipné.

– A Stela je aj fotogenická, – dodal a uchlipol si tiež.

V kontexte jeho posledných myšlienok o bradavkách sa
mohla Stela aj uraziť, ale neušiel jej Žanetin záchvev nervo-
zity. Skóre bolo vyrovnané. Žanet proti Stele zatiaľ jedna jed-
na.

– To je. A navyše viete variť! Obdivujem všetkých, čo to
vedia. Osobne nevarím vôbec, – priznala Žanet hrdo a z jej
hlasu bolo cítiť dlhoročné skúsenosti, ako čo najefektívnejšie
využiť svoj čas.

– Sú to len obyčajné cukrárske triky, nič mimoriadne, –
usmiala sa odzbrojujúco Stela.

Bola zvyknutá odzbrojujúco sa usmievať a udržať tajom-
stvo. Mala na to svoje dôvody. Niekedy to bolo fakt dosť ťažké,
aspoň pokiaľ ide o to tajomstvo, ale nemala inú možnosť.
Mala dvadsaťosem a nevedela si predstaviť inú možnosť! Zú-

falo sa za to nenávidela! Našťastie Leovi prišla na mobil správa a začal sa ponáhľať:

– Idem cvaknúť celebritu, dopi a príd! – oznámil Žanet. Vyložil na stôl mince a žmurkol na Stelu. – Vďaka za kávu!

Až keď zmizol za dverami, začalo jej srdce spomaľovať.

– Je ako tornádo. Vtrhne, zničí a odíci o blok ďalej, však?
– nadhodila Žanet.

Stela vlastne súhlasila, Leo sa jej dosť výrazne nabúral do života. Ale nepotrebovala to riešiť práve s ňou. Najradšej by sa jej spýtala: – Aj vy ste sa s ním vyspali? – ale dostala zo seba iba nezáväznú:

– Vyzerá to tak, – a hlavou jej blysko: Bože, nech už radšej vypadne!

– Nedáte si so mnou? – zodvihla šálku s kávou Žanet.

– Prečo nie, ešte som dnes nemala.

A ešte k tomu nevedela povedať NIE! Nasypala si do kávy tri lyžičky cukru a cítila na sebe uprený pohľad Žanetinho psa.

– Páčite sa mu.

Žanet určite myslela psa, a nie Lea.

– Nedonesiem mu nejakú deku? Celý sa trasie.

– On prestane. Okuká sa tu a prestane. Však prestaneš, Amonko, však? Maminka ťa nikomu nedá, neboj!

Pes oblizol Žanet nos a prestal sa na chvíľu triasť.

– Tomu sa hovorí nezištná láska, že?

– Je to tak. Treba si ju užiť, koľko unesieme. Mám pravdu?

Žanet fúkla psovi do tváre a on ju opäť oblizol.

– Keby to bolo vždy také jednoduché.

Stela na chvíľu uverila, že by si so Žanet mohla rozumieť. Boli na tej istej lodi. Ibaže Žanet nevyzerala byť bezhlavo zaľúbená.

– Príroda si už nájde cestičky! Presne ako u psov. Nahý sa môže páriť iba s chlpatým – nahý – chlpatý – nikdy nie dvaja chlpatí.

Stela sa už-úž začala zamýšľať, aké poučenie jej z toho plynie, ale našťastie musela ísť zodvihnúť mobil. Podľa zvonenia vedela, že je to Billy, a tak sa neponáhľala.

– Kde si?! – ozval sa Billyho hlas v telefóne, keď konečne zdvihla.

– Kde by som bola, Billy, pracujem, – povedala pokojným hlasom.

– Ja len, že mi to nedvíhaš...

Stela sa snažila Billyho žiarlivostné scény prehliadnuť. Zatiaľ sa vždy snažila ako teraz. Vzdychna si viac pre seba ako nahlas, zaťala voľnú ruku do päste a bez emócií povedala: – Mám tu zákazničku, chcel si niečo súrne?

– Že kedy prídeš a aby si nezabudla na tortu!

– Prídem ako vždy a tortu prinesiem, neboj!

– Super. Teším sa.

– Aj ja sa teším.

Stela položila mobil a ani trochu nevyzerala, že sa teší. A pritom dnes mala narodeniny. Billy jej zavolať, aby si nezabudla doniesť domov tortu. V podstate bola celá torta každému ukradnutá. Zavolať jej len tak, lebo ju chcel počuť. Mal ju rád, ale cítil, že ona je nejaká iná. Vedela to. Žiarlil a jej to brutálne liezlo na nervy.

– Nikdy nepochopia, čo nám lezie na nervy! – vytušila Žanet.

S pohľadom upretým do malého zrkadielka si prebehla rúžom po perách a len tak mimochodom pritom prehodila: – Ten môj ma toľko kontroloval, až ma tým začal inšpirovať. Určite viete, o čom hovorím.

Zaklapla zrkadielko, vstala a odkráčala aj so škaredým psom ku dverám, odkiaľ naposledy Stele zakývala.

– Musím bežať!

Stela jej s úsmevom odkývala. Vedela to. Vedela bohužiaľ celkom presne, o čom tá žena hovorí.

RITA

– Si taká sladká! – šepkal vzrušene mladý opálený Talian.

– Áno, – šepkala Rita, lebo od vzrušenia zabudla, ako sa ten chlapec vlastne volá. A toto slovo, ktoré sa z nej v pravidelných intervaloch vydieralo, vystihovalo absolútnu podstatu toho, čo práve robila. Rozdávala si to za bieleho dňa v najškarredšom aute, aké kedy poznala, na parkovisku pre odstavené autobusy s miestnym playboyom. Tak, ako bol tento fiat Multipla zvonka dojemne škaredý, zvnútra bol nádherne priestraný a naplnený sladkastým vášnivým dychom milujúcej sa dvojice. Všetky okienka už boli dokonale zahmlené, takže ak by sa aj našiel nejaký zvedavec, ktorého by zaujímal viac čulý život dvoch milencov v aute ako mŕtve vykopávky v neďalekom Forum Romanum, vďaka zahmleným oknám by nevidel nič, iba by počul občasné útržkovité výbuchy slov:

– Dolce... áno... bella... áno... bellissima...áno... sì....

Rita stále opakovala svoje *Áno!* a zvierala v slastných krčoch jeho decentne vypracovaný mužský biceps, čím striedavo zakrývala a odkrývala vytetované srdce s nápisom AMOR.

Mohol to byť Rick, Peter, Gejza, Tony, Sergio alebo Alan, bolo jej to jedno. Vlastne nie, Alan bol jej syn, s takým menom by asi nešla. Jej Alan mal dvadsaťjeden a už pár týždňov ho nevidela. Jednak spolu už pár mesiacov zdravo nežili (Rita ho vykoplá, aby sa naučil byť sám), a okrem toho bola Rita neustále niekde mimo mesta, najlepšie mimo republiky. Bola uznávanou členkou medzinárodnej organizácie, ktorá sledovala vzdelávanie na tému holocaust a genocída vo svete. Tri roky žila v Pittsburghu a prednášala na univerzite, jej odbor-

né články a diskusie mali celosvetový ohlas a momentálne vrážala všetku svoju vedeckú pozornosť do súložie so svojim taxikárom v najškaredšom aute na zemi. Celý týždeň ju vozil po Ríme na prednášky, koktaily a pracovné obedy a teraz ju mal odviezť na letisko.

Vedela, že od prvej chvíle, ako si k nemu ona, obrovská červenovláska, sadla do auta, túžil len po jednom – zistiť jej silu, keď ju privedie k orgazmu. Hovoril jej, že má doma útlu, detsky vyzerajúcu ženu s veľkými hnedými očami a tri chutné malé deti, ale Rita mu neverila, že im nikdy nebol neverný. Tým ho dráždila. Tohto Taliana priťahovali krásne a múdre ženy, pretože tie si uvedomovali, do čoho idú, a v ich očiach sa po celý čas ligotalo čosi hriechne. Rita bola iná. Rafinovaná, veľkorysá, uponáhľaná a riadne temperamentná. To z nej mohol odčítať za jeden týždeň. Vždy sadala do auta s nákazlivým smiechom, s vôňou čokolády a vanilky a s chuťou prerozprávať mu lámanou taliančinou, čo všetko si dala na raňajky. Bola to veľká žena, mala neutíchajúci apetít a talent na cudzie jazyky. A videla za roh.

Preto teraz odlepila z jeho horúceho tela svoju ruku a rýchlym ťahom prevrátila naruby fotografiu taxikárovej krásnej ženy a ich troch rovnako krásnych detí. Nedá sa vždy milovať pod dohľadom štyroch párov nádherných gaštanových očí. Vzápätí si muža pritiahla ešte tuhšie k sebe, zhlboka sa nadýchla a celkom určite zmeškala lietadlo, ktoré ju malo odviezť domov.

ANGELA

– Všetci sú rovnakí! Ešte som nestretla chlapa, ktorý by ma presvedčil, že je iný ako všetci ostatní chlapi! Ješitné hovadá! Myslia len na sex a my sme im ukradnuté! – šepkala žena okolo päťdesiatky inej žene, o niečo mladšej.

– Pani, prepáčte, ale necítite, ako si krásne protirečíte? – usmiala sa vľúdne najstaršia pani v čakárni. Mala cez sedemdesiat, ale všetko od kozmetiky, líčenia, oblečenia a topánok bolo na nej ohromne trendy. Iba biely preliv na vlasoch prezrádzal, že ide o dámu s mnohoročnými skúsenosťami.

Najmladšia prítomná žena mohla mať sedemnášť a zvedavo zodvihla zrak od časopisu, kto sa to odvážil protirečiť jej matke.

– Nerozumiem? V čom si akože protirečím?! – zvýšila podráždene hlas matka ochrankyňa.

Dcéra si vzdychla a trpko si zahryzla do pery.

– Práve ste povedali, že muži myslia len na sex a zároveň sme im ukradnuté... cítim v tom isté protirečenie, teda ak dovolíte, – povedala najstaršia pani slušne a vecne.

V tej chvíli sa našťastie otvorili dvere na ambulancii a objavila sa Angela. Bola to krásna žena s pružným telom. Jej plet žiarila a plné lesklé pery priam vábili, aby ich niekto pobozkal. Teraz však na to nebol čas, Angela bola sestrička na gynekológii, a tak vyzbierala kartičky od pacientiek a najstaršiu z nich vprevedila dovnútra.

– Uf, práve ste ma zachránili od škaredej hádky! – priznala sa pani s bielymi vlasmi.

– Niečo som začula, – žmurkla na starú dámu. – Každá sme nejaká, však?

Angela jej merala tlak a chápano sa usmievala do nebičkových očí tejto vitálnej stareny. Prišla vždy z rovnakého dôvodu – potvrdiť si, že nemohla žiadnym spôsobom nakaziť svojho partnera. Angela obdivovala jej snahu neustále si získavať srdce toho istého muža, ktorý ju očividne už takmer pol storočia odmietal. Táto žena bola s trpezlivou oddanosťou ochotná podstúpiť akýkoľvek odber, len aby sa dokázalo, že je v poriadku, rovnako bola schopná bezostyšne konzultovať s lekárkou, ako často a akými prípravkami si čistí zubnú protézu, a či tento fakt mohol ovplyvniť neblahú reakciu mužovho penisu po orálnom sexe. Angela nenávidela toho neznámeho chlapa, o ktorom vedela len to, čo sa mu kedy a kde vyhodilo po sexe s touto milujúcou osôbkou. Tušila, samozrejme, že ani táto pacientka nemôže byť celkom v poriadku, ale zároveň jej bolo tejto ženy ľúto.

Sama Angela na tom nebola omnoho lepšie. Bola síce o polovicu mladšia, ale to v tomto prípade napriek všetkému znamenalo zrelú tridsiatničku. Drobný rozdiel bol aj v tom, že Angelin manžel Emilko svoju ženu neodmietal, mal ju rád a neustále tvrdil, že keď zarobí dosť peňazí, môžu si postaviť dom a urobiť dieťa. Angeline biologické hodiny však bili na poplach. A Emilko stále pracoval v Rakúsku a domov chodil každý druhý, a niekedy aj tretí víkend. Prišiel vždy unavený a neschopný prudšieho pohybu, a keď ho Angela konečne dostala ako-tak do formy, opäť musel odísť. Ich manželstvo vlastne neexistovalo. Angela bola krásna, pretože sa trápila. Všetky krásne ženy taja nejaké trápenie. Jej meno ju však predurčovalo k tomu, že verila všetkému, čo Emilko hovoril – o deťoch, o dome a o dôležitosti sa zabezpečiť skôr, ako to všetko vypukne. Svet sa na ňu spoliehal, že to vydrží, a ona sa spoliehala na Emilka, že dodrží, čo sľuboval. Aby to všetko zvládla, chodila sa vybiť na bedminton. Poradila jej to kedysi jedna pacientka, bolo to už dávno. Odvtedy sú s Ritou nielen bedmintonové spoluhráčky, ale aj skvelé priateľky.

Angela vypevradila dámu s nebičkovými očami do ordinácie, nenápadne žmurkla na lekárkou a položila jej na stôl pacientkinu kartu. Zatvorila za sebou a rýchlo pozrela na ho-

dinky. Mala najmenej desať minút pre seba, a tak skúsila prevzoniť Ritu. Mala priletieť asi pred hodinou a bolo čudné, že ešte nevolá. Rita však bola bez signálu. Buď meškalo lietadlo, alebo stratila v Taliansku mobil, alebo sa niečo stalo. Angela automaticky zapla rádio, aby počula najnovšie správy. Pomalá, a najmä clivá ústredná melódia z filmu Titanic od Celine Dion znela priam osudovo.

PONDELOK A PRVÁ KAPITOLA

Osudová skladba o dvoch vášnivo zaľúbených na potápajúcej sa lodi vítala Stelu, keď si horko-ťažko odomkla dvere do bytu s tortou v ruke. Mala narodeniny a jediný, kto ju doma vítal, bola Celine Dion. Vošla do kuchyne, položila tortu a nazrela do izby. Vedela, čo uvidí. Billy sedel za počítačom a nevnímal okolitý svet a ich malá Nina tancovala pred skrinkou s presklenými dvierkami a sledovala odraz svojho tela, ako sa dramaticky vlní na pieseň z Titanicu. Stela sa unavene oprela o stenu, s úsmevom sledovala tancujúcu dcéru a čakala, kým sa skladba skončí.

– Čaute! – povedala do potápajúcej sa melódie.

Nina sa okamžite vrhla mame do náručia a pošepkala jej, že má pre ňu darček k narodeninám. Dala jej pusku na líce a odbehla.

Billy podišiel ku Stele a tiež ju pobožkal. Neodtiahla sa, ale nemohla si pomôcť, nevoňal jej.

– Nevedel som, čo ti mám vybrať, tak som sa rozhodol, že to zajtra vyberieme spolu. Môže byť?

Usmial sa nevinne, akoby za to nebral absolútne žiadnu zodpovednosť.

– Mám aj inú možnosť? – odsekla podráždene. Zabil by ťa jeden posratý kvet? myslela si, ale zahryzla si do jazyka. Mala predsa narodeniny, nebudú sa ešte aj dnes hádať.

Našťastie pribehla Nina a hrdo jej podala vlastnoručne vyrobenú obálku. Stela z nej vytiahla obrázok.

– To som ja s tebou a tatino sa na nás díva, preto je taký menší, akože je ďaleko! – vysvetľovala Nina. Mala sedem ro-

kov, ale Stele sa občas zdalo, že je oveľa staršia. Vedela lepšie vystihnúť momentálny stav jej duše ako ona sama.

– Nádhera! Ďakujem! Takže si zaslúžiš tortu! – usmiala sa Stela a začala servírovať narodeninovú tortu.

– A ja nie? – obtrel sa o ňu Billy.

– Čo myslíš? – vycerila naňho zuby Stela.

– Myslím, že tá torta je obrovská a my dve ju nezjeme, mami, – skonštatovala Nina už s plnými ústami.

– Ešte že ťa mám, – postrapatil dcére vlasy. Počkal si na svoj kúsok a odkráčal s ním k počítaču. – Nevadí, keď si ju zjem tu, však nie? – spýtal sa už otočený chrbtom.

– Dnes večer si samá otázka... – povedala Stela viac-me-nej pre seba.

Nemala chuť na tortu ani na nič. Chcela si čo najskôr ľahnúť a zabudnúť na tento večer.

– Keď doješ, umy si zuby a príď za mnou, dobre? – pošlepla Nine do ucha a žmurkla. – Pretože mám dnes sviatok, vyberám si do postele za odmenu Ninu! – povedala zvýšeným hlasom a dodala podľa Billyho vzoru: – Nebude ti to vadiť, však nie?

– Mne? – spýtal sa Billy.

– Hovorím – samá otázka! – hlesla Stela a zmizla v kúpeľni.

... Došlo jej to hneď po svadbe, len sa to hanbila priznať. Až kým nedovŕšila dvadsiate ôsme narodeniny. A to bolo dnes. Mala narodeniny a za celý deň ju nikto neobjal. Ak nerátala svoju dcéru.

Stela vzhliadla od notebooku a usmiala sa na Ninu. Prišla za ňou do postele presne podľa dohody. Dala jej pusku s vôňou zubnej pasty a povedala:

– V pohode piš, mami, mne sa pri tom ťukaní hrozne dobre zaspáva!

A tak sa Stela zahľadela späť na obrazovku a premýšľala, čo bude nasledovať. Zistila, že keď niečo zo svojich pocitov napíše, akoby to na chvíľu odložila. Cítila sa, ako keď človek konečne zloží ťažké bremeno a ruky má zrazu ľahučké a voľné. Voľné na objatie, pohladkanie, na písanie.

Vrátila naspäť do textu mená, ktoré pred tým zo strachu vymazala. Zdalo sa jej to príliš konkrétne, vidieť všade – Billy a Stela. Ale nevedela ich ničím nahradiť. Obaja boli v jej príbehu takí dôležití, že len čo ich vynechala, nevedela pokračovať. A tak sa rozhodla, že to všetko bude písať iba pre seba. Vrátila kurzor na začiatok textu a napísala tri najdôležitejšie slová toho večera: MOJA PRVÁ KAPITOLA. Vystihovali všetko a bola s nimi spokojná. Bude to jej denník. Žiadna internetová redakcia. Žiadni čitatelia. Pre tých mala recepty.

Ako na zavolanie jej práve vtedy zablikal mobil. Bol to Leo.

– Tak čo budeme robiť zajtra, cicka? – začal Leo ako vždy bez zbytočnej predohry.

– Dohodli sme sa, že mi večer nebudeš volať! – zašepkala rozhorčene. – Som doma, a ešte k tomu v posteli!

– Hmmm, v posteli... tak to som trafil! – odkopíroval Leo jej šepot a pridal do hlasu trocha vzrušenia. – Okrem toho, máš dnes narodeniny! Dočítal som sa to na našej spoločnej webovej stránke, takže ti môžem volať! Lebo ti chcem zagratalovať!

Stela sa pohodlne oprela o vankúš a zavrela oči. Zdalo sa jej, že cez mobil cíti Leov dych a jeho vôňu. Zaspieval jej *happy birthday* a pridal do toho nejaké svoje osvedčené prasačinky. Nedalo sa s ním normálne rozprávať. Radšej fotil. Aj Stelu. Mal to v náplni práce, k receptom na internete patrili fotografie s postupom výroby. Zo začiatku sa Stela hanbila a trvala na tom, aby Leo fotil iba jej ruky, no postupne ju to začalo baviť, a tak momentálne k receptom vychádzali rôzne šialené variácie na tému ako piecť v plavkách a nepopáliť sa alebo ktorá zásterka sa hodí k ružovej parochni, keď pripravujete punčové rezy. Návštevnosť stránky výrazne stúpla a Stela sa s Leom vyspala. Nie kvôli návštevnosti stránky, ale kvôli sebe. Hrozne ju priťahoval. Stalo sa to len raz a obaja si sľúbili, že sa to už nestane.

– Tákže? Čo budeme robiť zajtra?

– Ja... – Stela si musela hryznúť do pery.

Keď sa raz s niekým vyspíte, obyčajne sa nedá na to len tak ľahko zabudnúť. Najmä ak sa vám to páčilo. Myslíte si, že tým napl-

níte svoje predstavy a túžby a bude dobre. Ibaže ak vám niečo zachutí, chcete to zas. Presne takto to cítila aj Stela. Išla by proti sebe, keby si odopierala to, čo sa jej tak páčilo. Aktuálny recept na túto príležitosť? Je nevyhnutné myslieť na niečo iné ako na sex a všetko okolo toho. Napríklad na nejaké chutné a šťavnaté ovocie, ktoré zbožňujete. Čo všetko by ste s tým ovocím dokázali urobiť?

– ...Jahody! – vypadlo konečne zo Stely. – Teraz sú všade, takže urobíme studený nepečený koláč. Jahodový so šľahačkou.

– Vau! Jahody!!! Vzrušujúcejšie ovocie nepoznám! Myslíš niečo ako jahody s medom, jahody so zmrzlinou, s práškovým alebo vanilkovým cukrom, so sektom, jahody so šľahačkou?

– Presne tak, – vzdychla si. Lebo zatiaľ to nefungovalo. Stále myslela na sex...

– Basic instinkt! Tak sa priprav! Donesiem spray so šľahačkou a vyskúšame, ako ladí s tvojou hebkou pokožkou, to bude cool!

– To bude! Tak zajtra! – rozlúčila sa s Leom.

Stela sa zhlboka nadýchla a bez rozmýšľania zo seba vypustila smršť slov. Energickým a rýchlym ťukaním do klávesnice vytvorila ďalší recept, aby si odôvodnila Leovu prítomnosť vo svojom vnútri. Je to jej práca. A on s ňou súvisí. Až príliš súvisí.

Odkedy sa pamätám, milovala som letné horúčavy. Podľa mňa sú oveľa lepšie, ako keď v zime nasneží a všetci sa idú zbláznit z lyžovačiek a tak. Nevieť, čo už je také výborné na tom, keď vám omrzajú uši alebo prsty na rukách a nohy si ani necítite! Osobne musím mať na sebe tolko vrstiev, že sa nemôžem poriadne hýbať. Ale v lete je to iné! Leto je ľahkosť a teplo po celom tele! Stačí sa zahľadiť na chvíľu do slnka a všetko je vám jasné, ste nabití energiou a vášnivou chuťou urobiť niečo krásne! A keď už je vám z toho všetkého všade až príliš horúco, schladte si ako prvý jazyk, je najbližšie k vašej hlave, takže schladíte rovno dva v jednom! Nehovorte mi, že neuznávate dva

v jednom! Tak teda skúste to so studenými jahodami! Najlepšie sú čerstvé!

Potrebujete:

misku tých najkrajších a najsladších jahôd,

2 balíčky okrúhlych piškót

3 lyžice práškového cukru (pre maškrtné jazyčky odporúčam cukor rezať vanilkovým)

2 kyslé smotany (aj viac, podľa veľkosti formy)

Alebo 1 smotanu a 1 jogurt (aj viac)

Alebo 1 smotanu a 1 tvaroh (aj viac)

Alebo 1 tvaroh a 1 sladkú šľahačku (mňam, toto je vražedne chutná kombinácia a tiež jej môžete mať viac podľa veľkosti formy)

1 okrúhlu formu, napríklad tortovú

Piškótami pokryte dno vašej formy, rozšľahajte smotany alebo to, čo chcete, s cukrom presne takým sladkým, aký vám najviac chutí, potrite tým vrstvu piškót a na bielu vrstvu naukladajte čerstvé jahody. Takto postupujte najmenej tri vrstvy, podľa veľkosti formy a množstva jahôd. Vášnivá červená a nevinná biela sa zrazu spoja a vznikne božský pokrm na akúkoľvek príležitosť. Hmmmm, vyzerá to sviežo, verte mi! Ak sa nebudete krotiť, vaša torta nedopadne dobre a jahody vám tam fakt budú chýbať! Oblízte si pery a poslednú bielu vrstvu urobte krajšiu – navrch poukladajte zvyšné jahody – najradšej tie najkrajšie. Dajte poriadne stuhnúť do chladničky. Ak vám už navrch nezostali jahody, poprášte povrch poctivou vrstvou kakaa. Pre tých odvážnejších ponúkam po stuhnutí ešte výzvu: želatínu v prášku! Skúste ju aplikovať na vrchné jahody podľa návodu na želatínovom papieriku. Nerobte to však hneď, ale až po STUH-NUTÍ. Inak sa zmieša želatína s čerstvou bielou vrstvou a nevyzerá to bohvieako.

Ak sa na želatínu necítite, nič to, táto torta chutí výborne aj bez nej! Vyskúšajte a neolutujete!!!

EMILKO

Angela vystúpila z autobusu a ponáhľala sa domov. Mal telefonovať Emilko z Viedne. Volal každý druhý deň z recepcie hotela, kde momentálne pracoval. Angela si chcela k tomu uvariť kávu a vyložiť si nohy, skrátka, urobiť si pohodlie v garsónke, kým jej zavolá. Väčšinou sa snažila stihnúť to tak, ako by boli spolu doma. Spočiatku si pri telefonovaní predstavovala, že Emilko je len niekde v kúpeľni alebo na záchode a o chvíľu sa za ňou vráti a ľahne si k nej do postele. Voňavý, čerstvo oholený a celým telom pripravený iba pre ňu. Občas jej bolo fakt dosť príjemne, a to je slabé slovo. Občas dosiahla pri telefonovaní alebo hneď po ňom celkom slušný orgazmus. Ale to bolo spočiatku, keď Emilko začal robiť čašníka v Prátri. Malo to byť len dočasné riešenie, ale v Rakúsku zarobil viac ako doma, takže o rok odišiel s pracovným povolením do Viedne a tam bol momentálne už siedmy rok. Emilko bol vyštudovaný učiteľ, ktorý nikdy neučil. Vedel, že na tom nezbohatne. Mal mladšieho brata, ktorý bol vždy úspešnejší a obľúbenejší v rodine, a tak sa mu chcel Emilko vyrovnáť. Bolo to nespravodlivé, pretože jeho brat bol Leo, najväčší kurevník a bohém pod slnkom. Ale darilo sa mu, bol žiadaný a úspešný fotograf. Vždy hovoril, že nemôže mať všetko, a myslel tým manželku, deti, dom, psa, gril a garáž s autom, skrátka rodinu. Lenže Emilko prezradil Angele, že Leo nič také ani nechce. Mal rád seba a svoj úspech. A Emilko vedel, že raz Lea celkom predbehne, už mal Angelu aj pozemok neďaleko mesta a bude mať aj dom, deti, psa a to všetko. Len musí našetriť ešte nejaké eurá v Rakúsku. Už mu veľa nechýbalo.